

Bătrânul Dionisie de la Colciu (Ρουμανικά, Romanian).

Ξένες γλώσσες / Românesc

Arhimandrit Efrem, Egumenul Sfintei și Marii Mănăstiri Vatoped, Sfântul Munte

Bătrânul Dionisie a fost un Stareț din Sfântul Munte. Din muntele rugăciunii, muntele pocăinței, muntele lacrimilor, muntele nevoinței, din muntele în care domnește chipul Maicii Domnului. Din muntele în care, așa cum spunea cineva, nu se naște nimeni, ci unde oamenii vin să moară; să moară păcatului, patimilor, poftelor, ambițiilor și tulburărilor lumii acesteia înșelătoare, pentru a urca acolo unde se întrezărește slava lumii ce va să fie, a Împărăției lui Dumnezeu.

Bătrânul Dionisie a venit în Sfântul Munte în 1926 la vârsta de 17 ani. Viața călugărească i-a fost însoțită dintru început de sărăcie, strâmtorare, osteneli și

ispite, într-o măsură pe care cu greu ne-am putea închipui-o astăzi. În chilia închinată Sfântului Gheorghe din Schitul Colciu s-a strămutat în 1936 și, până la trecerea sa la Domnul, pentru aproape șaptezeci de ani, a stat cu răbdare și dor de isihie într-o cămară smerită de numai cinci metri pătrați. Acolo, însă, l-a cunoscut pe Hristos și a înțeles fără de tăgadă că, așa cum spunea Gheron Iosif Isihastul, la capătul răbdării, atunci când încetează orice mângâiere omenească, în inimă se pogoară dulceața mângâierii dumnezeiești.

Bătrânul nu era un om învățat, dar avea multă cunoștință duhovnicească, sau altfel spus, gustase din harul Duhului Sfânt. Cuvintele lui erau simple, așa cum de altfel era el însuși, însă atunci când vorbea, cel care *avea urechi să audă* (Mt. 11,15) era încredințat într-un tip tainic că prin el vorbește întreaga tradiție a Bisericii. I s-ar fi potrivit vorbele Sfântului Apostol Pavel: *Și învățătura și propovăduirea mea nu stau în cuvântări de înduplecare ale înțelepciunii ci în arătarea Duhului și a puterii, pentru ca credința voastră să nu fie întru înțelepciunea oamenilor, ci întru puterea lui Dumnezeu* (1Co. 2,4-5).

Părintele odihnea pe oricine îi bătea la ușa chiliei. Români, greci, ruși, bulgari, sau oameni veniți din cele mai neașteptate colțuri ale lumii, mireni sau călugări, primeau răspunsuri la întrebări existențiale, erau sfătuiți, ajutați să-și cunoască adâncurile inimii, își găseau liniștea. Bătrânul nu se asemena unui înțelept al „lumii acesteia”... ([περισσότερα...](#))